

words

The Music Shop

ร้านแผ่นเสียงสำหรับคนไม่หมดหวัง

เรเชล จอยซ์ เขียน | วรรณนา วงษ์จิตร แปล

ความเจ็บในตอนต้นของเพลง

จะแตกต่างไปจากความเจ็บในตอนท้ายเสมอ...ถ้าเธอตั้งใจฟัง

“Sometimes all that people needed was to know they were not alone. Other times it was more a question of keeping them in touch with their feelings until they wore them out—people clung to what was familiar, even when it was painful.”

“บางเวลา สิ่งที่ผู้คนต้องการคือการได้รู้ว่าพวกเขาไม่ได้โดดเดี่ยว
นอกจากเวลานั้นคือการอยู่กับความรู้สึกของตัวเองจนกว่าพวกเขา
จะหมดแรง— ผู้คนมักยึดติดกับสิ่งที่คุ้นเคย แม้ว่ามันจะเจ็บปวด”

– ไซซิล จอยซ์

words

words without boundaries

The Music Shop ร้านแผ่นเสียงสำหรับคนไม่หมดหวัง

เรเชล จอยซ์ เขียน
วรรณนา วงษ์จักร แปล

คิดถ่ายน้าหนักจากเท้าข้างหนึ่งไปอีกข้างหนึ่ง เป็นท่าที่บอกลถึงความเหนื่อย
และคำสารภาพที่กำลังจะเกิดขึ้นด้วย คิดอธิบายว่าเขากำลังเรียนภาษาเยอรมัน
เขายืมหนังสือจากห้องสมุดและแผ่นเสียงด้วย

— เรเชล จอยซ์

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

The Music Shop

ร้านแผ่นเสียงสำหรับคนไม่หมดหวัง

Words

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตคลองสาน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Words publishing

Copyright © 2017 by RACHEL JOYCE

Published by arrangement with Conville & Walsh Limited of Cunard House,
through the Grayhawk Agency Ltd.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การที่ซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-6450-7

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์ภส • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศสกร วัฒนาวิสุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณนวิ • บรรณาธิการ วริศรา นันทวิบูลย์ • บรรณาธิการต้นฉบับ นฤมล อิทธิวิวัฒน์

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรรัตน์ เชยกลิ่น • ออกแบบรูปเล่ม ดวงหทัย มิตตอุทิศชัยกุล • คอมพิวเตอร์ รัชฎาภร ศรพรหมฉาย

พิสูจน์อักษร สุคนธา กิ่งไธ • รองผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ กุลพัฒน์ บัวละอ

ฝ่ายการตลาด ชนมน วังทิพย์, ชลิตา ขำเสียงหวาน, บุรฉกร มณีกุลพันธ์

คำนำสำนักพิมพ์

หากลองจ้องมองแผ่นเสียงไวโนลแผ่นใหญ่ให้ดีๆ จะเห็นว่าแผ่นเสียงแต่ละแผ่นนั้นมีร่องเล็กจิ๋วที่ถูกสลักเอาไว้เป็นเส้นวนเวียนไปจนรอบแผ่น และแต่ละแผ่น (ที่ไม่ใช่อัลบั้มเดียวกัน) ไม่เหมือนกันเลย กลไกการทำงานของแผ่นเสียงกับเครื่องเล่นแผ่นเสียงก็เหมือนความมหัศจรรย์ของแฟรงค์ เจ้าของร้านขายแผ่นเสียงแห่งนี้ ที่ทำนายทายทักเพลงที่มีฤทธิ์เยียวยาให้ผู้คนได้อย่างน่าอัศจรรย์

แฟรงค์ใช้วิธี “สัมผัส” ใช้ความเจ็บ “ตั้งใจ” คั่นและคั้จนอ่านออกมาได้ว่าลูกค้าแต่ละคนของเขาต้องการเพลงใด ซึ่งเหมือนกับเครื่องเล่นแผ่นเสียงใช้ปลายหัวเข็มลูบไล่ไปตามรอยร่องเล็กจิ๋วที่ถูกสลักไว้บนแผ่นเสียงแล้วอ่านออกมาว่าเจ้าของบทเพลงต้องการจะสื่อเสียงใด

หากบอกว่าความสามารถของแฟรงค์นั้นมหัศจรรย์ ผู้เกี่ยวข้องกับการคิดค้น พัฒนา และสร้างแรงบันดาลใจให้เจ้าสิ่งประดิษฐ์ที่เปลี่ยนโลกอย่างเครื่องเล่นแผ่นเสียงนี้กำเนิดขึ้นมาก็ถือว่าเป็นผู้มีเวทมนตร์ ไม่ว่าจะเป็นเอมิล เบอลินเนอร์, ลีอง สก็อตต์, โทมัส เอดิสัน และอเล็กซานเดอร์ เกรแฮม เบล ทุกท่านที่กล่าวมานี้ล้วนน่ายกย่องที่ทำให้โลกแห่งนี้มีเสียงเพลง ไม่ใช่ความเจ็บที่นำหนวกหู

ไม่ว่าหลักการเชิงลึกของเครื่องเล่นแผ่นเสียงคืออะไร (ซึ่งคุณผู้อ่านที่อ่านมาถึงตรงนี้แล้วแอบไปค้นดูจะต้องว้าวกับหลักการของมันไม่มากก็น้อยแน่นอน) แต่หลักการของแฟรงค์ซีในการเลือกเพลงเพื่อเยี่ยวยาผู้คนมากหน้าหลายตาที่กำลังจมจ่อมกับความทุกข์ได้ตรงเผงนั้นง่ายแสนง่าย...แฟรงค์ซีไม่ได้รู้ไปหมดทุกเรื่องหรอก จริงๆ แล้วเป็นเรื่องของการตั้งใจ “ฟัง” และความอดทน “รอฟัง” ในจังหวะเวลาที่ถูกต้องต่างหาก

\\ords

แต่ความหวัง

เวลาบอกฉันว่า
คุณเป็นสิ่งหายาก
เป็นเครื่องเยียวยา
สำหรับจิตใจที่มีปัญหายุ่งยาก

—นิก เดรก เพลง *ไทม์แฮสทอลด์มี*¹

เป็นความสุขที่ได้ซ่อนเร้น แต่เป็นความทุกข์ซ่อนเร้นเมื่อไม่มีใครหาพบ
—โตนีลี วินนิคอตต์

¹ *Time Has Told me* เพลงโดยนิก เดรก (Nick Drake ค.ศ. 1948 - 1974)

บทนำ

กาล ครั้งหนึ่ง มีร้านแผ่นเสียงแห่งหนึ่ง

ถ้าดูจากภายนอกแล้วก็เหมือนกับร้านค้าทั่วไปบนถนนเล็ก ๆ ที่อยู่ห่างจากถนนใหญ่ ไม่มีป้ายชื่อเหนือประตูร้าน ไม่มีแผ่นเสียงวางในตู้โชว์หน้าร้าน มีแค่โปสเตอร์ทำเองแปะติดไว้บนกระจกที่เขียนว่า **สำหรับเพลงที่ท่านต้องการ!! ยินดีต้อนรับทุกท่าน!! เราขายแต่แผ่นเสียงเท่านั้น! ถ้าร้านปิด กรุณาโทร...** แต่หลังจากคำนี้คือสิ่งที่ทุกคนต้องเดาเอาเอง เพราะสิ่งที่มาคู่กับเครื่องขยายเสียงที่บ่งบอกถึงความยินดีคือตัวเลขซึ่งอ่านออกเพียงตัวเดียว คือเลข 8 หรืออาจจะเป็นเลข 3 ก็ได้ และยังมีของอีกสองชิ้นที่อาจจะเป็นกิ้งก่าสามเหลี่ยม

ภายในร้านอัดแน่นไปด้วยข้าวของ มีกล่องวางทั่วทุกแห่ง และในกล่องเต็มไปด้วยแผ่นเสียงทุกชนิด ทุกสปีด ทุกขนาด ทุกสี แต่ไม่มีการจัดหมวดหมู่ใด ๆ ทั้งสิ้น มีเคาน์เตอร์เก่า ๆ ตัวหนึ่งตั้งอยู่ทางขวาของประตู ด้านหลังมีบูธสำหรับฟังเพลงสองบูธตั้งตระหง่านอยู่สองข้างของเครื่องเล่นแผ่นเสียงเหมือนเฟอร์นิเจอร์ในห้องนอนมากกว่าเหมือนบูธฟังเพลง แฟรงก์ เจ้าของร้านร่างใหญ่หน้าตาใจดีจะนั่งสูบบุหรี่และเล่นแผ่นเสียงอยู่หลังเครื่องเล่นแผ่นเสียง ร้านของเขามักจะเปิดจนดึก เช่นเดียวกับที่มักจะปิดตอนเช้า ภายในร้านมีเสียงเพลง มีแสงโคมไฟหลากสี และมีผู้คนทุกประเภทเข้ามาค้นหาแผ่นเสียง

ไม่ว่าจะเป็นเพลงคลาสสิก ร็อก แจซ บลูส์ เฮฟวีเมทัล หรือฟังก์ ตราบใดที่บันทึกลงแผ่นเสียงได้ก็ไม่มีข้อห้าม ถ้าคุณบอกแฟรงค์ว่าคุณอยากได้เพลงแบบไหน หรือแค่บอกเขาว่าวันนี้คุณรู้สึกอย่างไร แฟรงค์จะหาเพลงที่เหมาะสมกับคุณได้ในไม่กี่นาที สิ่งนี้เป็นความสามารถพิเศษของเขา เป็นพรสวรรค์ เขารู้ว่าผู้คนที่ต้องการอะไร แม้ในยามที่เจ้าตัวยังไม่รู้ด้วยซ้ำ

“ทำไมไม่ลองฟังเพลงนี้ล่ะ” แฟรงค์จะพูดแบบนี้พลางเสยปอยผมสีน้ำตาลยุ่งเหยิงของเขาขึ้น “ผมรู้สึกว่ามันใช้ได้ ผมแค่คิดว่าน่าจะได้ผล...”

มีร้านแผ่นเสียงแห่งหนึ่ง

หน้าเอ

มกราคม

1988

ชายที่ชอบแต่ไขเปง

แฟรงค์ นั่งสูบบุหรี่อยู่หลังเครื่องเล่นแผ่นเสียงพลางมองไปยังตู้โชว์หน้าร้านเหมือนเช่นเคย เพิ่งจะบ่ายสาม แต่ข้างนอกเกือบจะมืดแล้ว กลางวันแทบจะไม่ใช่กลางวันเอาเสียเลย อุณหภูมิที่ลดฮวบทำให้เริ่มมีน้ำแข็ง ถนนยูนิต์สตริตจึงดูแวววาวได้แสงไฟถนน บรรยากาศให้ความรู้สึกเหมือนเพลง *ไคนด์ออฟบลู*¹

ร้านค้าร้านอื่นๆ อีกสี่ร้านบนถนนนี้ปิดไปแล้ว แต่แฟรงค์ติดตะเกียงลาวาหลายดวงและเครื่องทำความร้อนไฟฟ้าไว้ ภายในร้านแผ่นเสียงแห่งนี้จึงอบอุ่นและมีสีสันสว่างไสว ม้อด สาวช่างสักยืนพลิกแผ่นขึ้น² อยู่ที่เคาน์เตอร์ ขณะที่บาทหลวงแอนโทนีพับดอกไม้กระดาดตามศิลปะการพับแบบญี่ปุ่น แซตเทอร์เดย์ คิต รวบรวมแผ่นเสียงทั้งหมดของเอ็มมีลู แฮร์ริส ไว้ และกำลังพยายามเรียงมันตามลำดับพยัญชนะโดยไม่ให้แฟรงค์เห็น

“ฉันไม่มีลูกค้าอีกแล้ว” ม้อดพูดเสียงดังมาก ถึงแม้ว่าแฟรงค์จะอยู่หลังร้านและม้อดอยู่หน้าร้าน แต่ก็ไม่เห็นจำเป็นต้องตะโกน ร้านค้าบนถนนยูนิต์สตริตแต่ละร้านมีขนาดแค่ประมาณห้องนั่งเล่นในบ้าน “คุณฟังอยู่หรือเปล่าคะ”

¹ *Kind of Blue* เพลงโดยไมล์ส เดวิส (Miles Davis ค.ศ. 1926-1991)

² *Fanzine* มาจากคำว่า *Fan* กับ *Magazine* หมายถึงนิตยสารที่มีคอลัมน์หรือแฟนคลับของคนดังอย่างนักกีฬา นักดนตรี หรือนักแสดง ผลิตขึ้น

“ฟังอยู่”

“ท่าทางคุณดูไม่เหมือนกำลังฟังอยู่เลย”

แฟรงค์ถือดนตรีฟังออกแล้วยิ้ม เขารู้สึกถึงวิรรอยจากการหัวเราะ ผุดขึ้นทั่วใบหน้าและหางตาที่ย่น “เห็นไหมว่าผมฟังอยู่เสมอ”

ม้อดทำเสียงเหมือนโกรธแล้วก็พูดต่อ “มีผู้ชายคนหนึ่งโทรเข้ามา แต่ไม่ได้จะมาสักหรอกนะ เขาแค่อยากรู้ทางไปเขตใหม่”

บาทหลวงแอนโทนีบอกว่าเขาชายที่ทับกระดาดได้หนึ่งอันในร้าน กิฟต์ช็อปของเขา และยังขายที่คั่นหนังสือทำด้วยหนังซึ่งมีคำอธิษฐานของพระเจ้าประทับไว้ ซึ่งทำให้เขามีความสุขมาก

“ถ้ายังเป็นแบบนี้ไปเรื่อย ๆ ฉันคงต้องปิดร้านในฤดูร้อนนี้ละ”

“คุณคงไม่ต้องปิดร้านหรอก ม้อด คุณจะได้อยู่ได้” พวกเขาคุยกันแบบนี้อยู่เสมอ ม้อดจะบ่นว่าทุกอย่างเลวร้ายมากขนาดไหน แล้วแฟรงค์ก็จะบอกว่ามันไม่เลวร้ายขนาดนั้นหรอก ม้อด มันไม่เลวร้ายขนาดนั้น *คุณสองคนพูดเหมือนแผ่นเสียงตกร่อง* คิดบอกพวกเขาแบบนี้ ซึ่งคงฟังน่ารำคาญไม่ใช่เพราะเขาพูดแบบนี้ทุกคืน และอีกอย่างหนึ่ง แฟรงค์กับม้อดไม่ได้เป็นสามีภรรยากัน แฟรงค์เป็นชายโสดสุด ๆ

“คุณรู้ไหมว่าพวกสลิปเหว่มีงานศพให้จัดกี่งาน”

“ไม่รู้สิ ม้อด”

“สองงาน สองงานนับตั้งแต่คริสต์มาส ผู้คนเป็นอะไรไป”

“พวกเขาคงไม่ตายละมั้ง” คิดออกความเห็น

“พวกเขาตายแน่นอน แต่พวกเขาไม่มาที่นี่อีกต่อไปแล้ว ทั้งหมดที่พวกเขาต้องการคือ ร้านบ้า ๆ บนถนนไฮสตริตนั่น”

ร้านขายดอกไม้เพิ่งเจ๋งไปเมื่อเดือนก่อน ร้านที่ว่างเปล่าของเธอตั้งอยู่สุดทางเดินด้านหนึ่ง ซึ่งทำให้ถนนดูเหมือนพื้นหล่นไปชิ้นหนึ่ง

และเมื่อสองสามคืนก่อน กระजूโก้วโซวหน้าร้านเบเกอร์ที่อยู่สุดทางเดิน
อีกฟากก็เต็มไปด้วยข้อความต่างๆ เลอะเทอะ แพรงค์ว่าถึงน้ำสบู่
ไปจัดการและต้องใช้เวลาตลอดทั้งเช้ากว่าจะล้างออกหมด

“บนถนนยูนิต์สี่ตรีตมีร้านค้าอยู่เสมอ” บาทหลวงแอนโทนีพูด
“เราเป็นชุมชน เราเป็นคนของที่นี่”

แซตเทอร์เดย์ คิต เดินผ่านมาพร้อมกับกล่องใส่แผ่นซีดี
ขนาด 12 นิ้วแผ่นใหม่ เขาเดินเฉียดตะเกียงลาวาดวงหนึ่ง ดูเหมือนว่า
เขาจะอดใจกับเอ็มมีลู แฮร์ริส แล้ว “วันนี้เราเจอคนขโมยของในร้าน
อีกคนแล้ว” จู๊ๆ แพรงค์ก็พูดลอยๆ ขึ้นมา “ที่แรกเขาโมโหเพราะเรา
ไม่มีซีดี แล้วเขาก็ขอดูแผ่นเสียงแผ่นหนึ่ง จากนั้นก็คว้ามั่นวิ่งหนีไป”

“เทียวนี่เพลงอะไร”

“อินวิสิเบิลทัช³ ของวงเจเนซิส”

“แล้วคุณทำยังไง แพรงค์”

“อ้อ เขาก็ทำเหมือนที่เคยทำนั่นละ” คิตตอบ

ใช่ แพรงค์ทำแบบเดียวกับที่เขาทำเสมอ เขาคว้าเสื้อแจ็คเก็ต
หนังกลับตัวเก่าของเขา แล้ววิ่งไล่ตามหมอนั่นทันทีป้ายรถเมล์
(ใจรประเภไหนกันที่ไปยื่นรอรถสาย 11) แพรงค์พูดเสียงปนหอบว่า
เขาจะโทร.แจ้งตำรวจ เว้นแต่ถ้าเด็กหนุ่มคนนั้นยอมกลับไปร้าน
และลองฟังเพลงใหม่ในบูธสำหรับฟังเพลง และเขาจะเก็บแผ่นเสียง
ของวงเจเนซิสไว้ก็ได้ถ้าอยากได้มากขนาดนั้น แต่แพรงค์ปวดใจมาก
ที่เด็กหนุ่มคนนี้ขโมยผิดเพลง เพลงรุ่นแรกๆ ของวงนี่ดีกว่าเพลงนี้มาก
แพรงค์จะยกทั้งอัลบั้มให้เขาฟรีๆ และให้แม้กระทั่งปกแผ่นเสียงด้วย

³ *Invisible Touch* เพลงโดยวงเจเนซิส วงร็อกจากอังกฤษ เน้นแนวโปรเกรสซีฟร็อก โด่งดัง
ในช่วงยุคเจ็ดศูนย์

“ตราบไคที่นายลองฟังเพลง ฟิงกัลส์เคฟ⁴ ถ้านายชอบเจเนซิส เพื่อฉัน
เถอะว่านายจะต้องรักเมนเดิลส์โซน”

“ผมภาวนาให้คุณคิดเรื่องการขายแผ่นซีดีใหม่ๆบ้าง” บาทหลวง
แอนโทนีพูด

“พูดเป็นเล่นนะ” คิตหัวเราะ “เขายอมตายดีกว่ายอมขายซีดี”

แล้วประตูร้านก็เปิดพร้อมกับเสียง ดิงหน่อง ลูกค้ารายใหม่
แฟรงค์ตื่นตื่นขึ้นมาทันที

ชายวัยกลางคนดูสะอาดเรียบร้อยเดินมาตามพรมเปอร์เซีย
ที่ปูยาวมาจนถึงเครื่องเล่นแผ่นเสียง ทุกอย่างในตัวผู้ชายคนนี้ดูธรรมดา
ไม่ว่าจะเป็นเสื้อโค้ต ทรงผม หรือแม้กระทั่งใบหู รวบรวมว่าเขาสนใจ
รวบรวมความทรงจำไว้เพื่อที่จะได้ไม่มีใครมองเขาซ้ำสอง เขาเดิน
ก้มหน้าผ่านเคาน์เตอร์ทางขวามือที่มืด บาทหลวงแอนโทนี และ
คิตยืนอยู่ ข้างหลังพวกเขาเป็นแผ่นเสียงที่เก็บไว้ในตู้กระจกดาซแข็ง
เขาเดินผ่านชั้นไม้เก่าๆ ทางซ้าย เดินผ่านประตูที่เปิดขึ้นไปยังแพลตฟอร์ม
ของแฟรงค์ ผ่านโต๊ะตรงกลาง และผ่านกล่องพลาสติกที่เต็มไปด้วย
สต็อกจำนวนมากจนล้น เขาไม่แม้แต่จะสายตาแลปกแผ่นเสียง
ที่เอามาแปะปะติดปะต่อกันและโปสเตอร์ทำเองที่คิดให้หยุดปักติดไว้
ทั่วกำแพงทุกด้าน พอมาถึงเครื่องเล่นแผ่นเสียง เขาก็หยุดเดินแล้ว
ควักผ้าเช็ดหน้าออกมา ดวงตาเขากลายเป็นจุดแดงก่ำ

“คุณสบายดีหรือเปล่าครับ” แฟรงค์ถามเสียงดังก้อง “วันนี้
มีอะไรให้ผมรับใช้”

“เรื่องของเรื่องก็คือ...ผมชอบแต่ไซแปง”

⁴ *Fingal's Cave* เพลงโดยเฟลิกซ์ เมนเดิลส์โซน (Felix Mendelssohn ค.ศ. 1809 - 1847)

ตอนนี้แฟรงค์จำได้แล้ว ผู้ชายคนนี้เคยมาที่ร้านเขาเมื่อสองสามเดือนก่อนเพื่อมองหาอะไรบางอย่างที่จะช่วยให้เขาสงบสติอารมณ์ได้ก่อนวันแต่งงาน

“คุณซื้อนอกเทิร์น⁵ไป” แฟรงค์พูด

ชายคนนั้นเบ้าปาก ดูเหมือนว่าเขาจะไม่คุ้นชินกับการที่มีใครบางคนจดจำเขาได้ “ผมกำลังเจอปัญหาอย่างอื่น ก็เลยอยากรู้ว่าคุณจะช่วย...หาอะไรอย่างอื่นให้ผมได้ไหม” เขาโกนเคราบนคางพลาดไปหย่อมหนึ่ง จุดที่มีเคราขึ้นสากระคายจุดเดียวนั้นให้ความรู้สึกเหงาๆ อย่างประหลาดเหมือนกับว่ามันต้องอยู่ตามลำพัง

แฟรงค์ยิ้มเพราะเขายิ้มเสมอเวลาที่ลูกค้าขอความช่วยเหลือ แล้วแฟรงค์ก็ถามคำถามที่เขาถามเสมอ ชายคนนั้นรู้ไหมว่าตัวเองกำลังมองหาอะไร (รู้ โขแปง) เขาเคยได้ยินเพลงอื่นที่ชอบบ้างไหม (เคย โขแปง) เขายิ้มเพลงนั้นได้ไหม (ไม่ได้ เขาคิดว่าไม่ได้)

ชายคนนั้นเหลียวมองข้ามไหล่เพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีใครฟังอยู่ พวกเขาไม่สนใจฟังหรอก พวกเขาเห็นทุกอย่างในร้านแผ่นเสียงนี้ตลอดหลายปีที่ผ่านมา แน่นอนว่าที่นี่มีลูกค้าขาประจำที่มามองหาแผ่นเสียงแผ่นใหม่ แต่บ่อยครั้งที่ผู้คนต้องการอะไรมากกว่านั้น แฟรงค์ช่วยพวกเขาให้ผ่านพ้นความเจ็บป่วย ความโศกเศร้า การสูญเสียความมั่นใจ และการตกงาน รวมทั้งเรื่องต่างๆ ในชีวิตประจำวันอย่างผลการแข่งขันฟุตบอลและดินฟ้าอากาศ แฟรงค์ไม่ได้รู้ไปหมดทุกเรื่องหรอก จริงๆ แล้วเป็นเรื่องของการตั้งใจฟัง

⁵ มาจากภาษาฝรั่งเศส แปลว่ากลางคืน จึงหมายถึงบทเพลงที่แต่งขึ้นสำหรับเดี่ยวเปียโนแบบโรแมนติกซึ่งให้บรรยากาศยามค่ำคืน คนส่วนใหญ่จะคิดถึงนอกเทิร์นของโชแปง (Frédéric Chopin ค.ศ. 1810 - 1849) แต่จริงๆ แล้วคนแรกที่ใช้คำว่านอกเทิร์นคือจอห์น ฟิลด์ (John Field ค.ศ. 1782 - 1837)

และความอดทนเป็นเลิศ สมัยยังเด็กเขาเคยยื่นมือขมบึ้งไว้ในมือ เป็นเวลาหลายชั่วโมงเพื่อรอให้นักสักรักตัวบินมาจิก

แต่ชายคนนั้นกำลังจ้องหน้าแฟรงค์และนั่งรอ

“คุณแค่อยากให้ผมช่วยหาเพลงที่เหมาะสมกับคุณ คุณไม่รู้ว่า เป็นเพลงอะไร แต่ทราบได้ที่เป็นเพลงของโซแปง คุณก็โอเค ใช่ไหม”

“ใช่ ใช่” ชายคนนั้นตอบ ใช่เลย

งั้นชายคนนี้ต้องการเพลงอะไร แฟรงค์เสยบอยผมที่ปรกหน้า มันร่วงกลับมาตามเดิมราวกับมีชีวิต แฟรงค์ยกสองมือกุมคาง และ ตั้งใจฟังราวกับกำลังพยายามหาคลื่นวิทยุในอากาศ อะไรบางอย่างที่ดังมา ใช่ไหม อะไรบางอย่างที่ซ่าๆ หรือเปล่า แฟรงค์แทบไม่ยับยั้ง เขาแค่ฟัง

แต่พอได้คำตอบก็รู้สึกรุนแรงเหมือนระเบิด และทำให้แฟรงค์ หายใจไม่ออก แน่หนอนว่าสิ่งที่ชายคนนี้ต้องการไม่ใช่โซแปง ไม่ใช่ แม้กระทั่งบทเพลงนอกเทิร์น สิ่งที่เขาต้องการคือ...

“รอเดี๋ยวครับ!” แฟรงค์ลุกขึ้นยืน

แฟรงค์เดินอู้งายไปรอบๆ ร้าน เขาตึงปีกแผ่นเสียงหลายแผ่น ออกมาดู เดินผ่านคิต และก้มหลบดวงไฟ เขาต้องหาแผ่นเสียง ที่ตรงกับเพลงที่เขาได้ยินจากชายที่ชอบแต่โซแปง ใช่ เป็นเพลงบรรเลง เปียโน เขาได้ยินเสียงเปียโน แต่ชายคนนั้นต้องการอย่างอื่นด้วย อะไรบางอย่างที่ทั้งนุ่มนวลและยิ่งใหญ่ แฟรงค์จะหามันได้ที่ไหน เบโธเฟนหรือ ไม่ใช่ มากเกินไป เบโธเฟนอาจจะทำให้ชายคนนั้นสับสน สิ่งที่เขาต้องการคือเพื่อนที่ดี

“ให้ผมช่วยคุณไหม แฟรงค์” คิตถาม แต่จริง ๆ แล้วเขา ออกเสียงว่า “ให้โละชั่วมะ” เพราะปากของเด็กหนุ่มวัยสิบแปดคนนี้ กำลังเต็มไปด้วยบิสกิตช็อกโกแลต คิตไม่ใช่เด็กเซ่อหรือหัวช้าอย่างที่ คนอื่นพูดในบางครั้ง เขาแค่ซุ่มซ่ามและกระตือรือร้นมากเกินไปเท่านั้น

เขาโตมาในบ้านชานเมืองหลังเล็ก ๆ โดยแม่ที่มีอาการสมองเสื่อม และพ่อที่เอาแต่ดูโทรทัศน์ แฟรงค์เริ่มชอบคิดในช่วงสองสามปีหลังมานี้ แบบเดียวกับที่ครั้งหนึ่งเขาเคยรักรถแวนพัง ๆ ของเขากับเครื่องเล่นแผ่นเสียงของแม่ แฟรงค์พบว่าถ้าคุณปฏิบัติต่อเด็กชายคนนี้เหมือนเป็นลูกหมาพันธุ์เทอร์เรีย ให้ออกไปเดินเล่นเป็นประจำ และหางานง่าย ๆ ให้ทำ แนวโน้มที่คิดจะสร้างความเสียหายรุนแรงก็จะลดน้อยลง

แต่ว่าเพลงอะไรที่ชายคนนั้นกำลังมองหา เพลงนั้นคือเพลงอะไร แฟรงค์ต้องการเพลงที่จะเข้ามาเทียบท่าเหมือนแพเล็ก ๆ ที่ช่วยพาชายคนนี้กลับบ้านอย่างปลอดภัย

เปียโน ไซ เครื่องเป่าลู่ น่าจะได้ผล เสียงร้องล่อ อาจจะ ต้องเป็นเสียงที่ทรงพลังและเต็มไปด้วยความรู้สึกที่ทั้งซับซ้อนและเรียบง่ายมากเสียจนฟังเข้าใจได้ชัดเจน...

ใช่แล้ว เขานึกออกแล้ว แฟรงค์รู้แล้วว่าชายคนนั้นต้องการอะไร เขาเหวี่ยงตัวไปหลังเคาน์เตอร์แล้วดึงแผ่นเสียงที่ไซออกมา แต่พอเขา รีบเดินกลับไปเครื่องเล่นแผ่นเสียงพลาสมาพาวว่า “หน้าสง เพลงที่ห้านั้นละ ไซเลย เพลงนี้ไซเลย!” ชายคนนั้นก็ถอนใจที่แทบเป็นสะอื้นด้วยความท้อแท้ใจเหลือเกิน

“ไม่ ไม่ใช่ นั่นใครนะ อารีธา แฟรงกลิน⁶ จั๊นเหรอ”

“เพลง โอโน นีออตมายเบบี้⁷ เพลงนี้คือเพลงที่ไซเลย”

“แต่ผมบอกคุณแล้วไงว่าผมต้องการไซแปง เพลงป๊อปช่วยอะไร ผมไม่ได้เหรอ”

“อารีธาเป็นนักร้องเพลง โซล อย่าเถียงอารีธา”

⁶ Aretha Franklin (ค.ศ. 1942 – 2018) เป็นราชินีเพลงโซลของอเมริกา

⁷ Oh no not my baby เพลงโดยอารีธา

“อัลบั้มชุดสปีดอินเดอะดาร์กมันหรือ ไม่ ไม่ใช่ ผมไม่ต้องการแผ่นนี้ มันไม่ใช่สิ่งที่ผมตั้งใจมาหา”

แฟรงค์ซึ่งตัวสูงกว่าก้มลงมองชายที่กำลังบิดผ้าเช็ดหน้าไปมา “ผมรู้ว่ามันไม่ใช่สิ่งที่คุณต้องการ แต่เชื่อผมเถอะว่าวันนี้มันคือสิ่งที่คุณต้องฟัง คุณยังมีอะไรต้องเสียอีกล่ะ”

ชายคนนั้นมองไปทางประตูเป็นครั้งสุดท้าย บาทหลวงแอนโทนี ยกไหล่อย่างเห็นใจราวกับจะบอกว่า *ทำอะไรจะไม่ได้ล่ะ เราทุกคนเคยผ่านจุดนั้นกันมาหมดแล้ว*

“งั้นก็เปิดเลย” ชายที่ชอบแต่โซแปงตอบ

คิดกระโดดไปข้างหน้า และพาชายคนนั้นไปที่บูธฟังเพลง เขาไม่ถึงกับจูงมือชายคนนั้น แต่เดินนำทางโดยกางแขนทั้งสองข้างออก ทำท่าเหมือนประคองราวกับว่าชิ้นส่วนต่างๆ ของชายคนนั้นอาจจะหลุดร่วงได้ทุกวินาที แสงที่สาดส่องจากตะเกียงลาวาดูเป็นลวดลายสลักกันไปมาระหว่างสีชมพู สีเขียวแอปเปิล และสีทอง บูธฟังเพลงของแฟรงค์ไม่เหมือนกับบูธของวูล์ฟเวิร์ทส์ บูธพวกนั้นให้ความรู้สึกเหมือนยืนอยู่ในเครื่องอบผมมากกว่า ม้อดบอกว่าเฮดโฟนของที่นี่เป็นมันเยิ้มจนคุณต้องกลับไปอาบน้ำหลังจากใช้ แต่บูธนี้แฟรงค์ทำเองจากตู้เสื้อผ้ายุควิกตอเรียชิ้นหนึ่งที่เขาเจอตรงที่ทิ้งขยะ ซึ่งเข้าชุดกันและมีขนาดใหญ่อย่างน่าเหลือเชื่อ แฟรงค์เลื้อยขาออก ถอดราวแขวนเสื้อกับลิ้นชักออกหมด แล้วเจาะรูเล็กๆ เพื่อเชื่อมสายเคเบิลจากตู้แต่ละใบไปยังเครื่องเล่นแผ่นเสียงของเขา แฟรงค์เจอเก้าอี้มีเท้าแขนสองตัวที่มีขนาดเล็กพอจะใส่เข้าไปในตู้ได้ แม้จะเล็ก แต่ก็นั่งสบาย เขายังขัดไม้จนเป็นมันวาวเหมือนทาชักเงาสีดำ และเผยให้เห็นลายฝังมุกบนประตูที่วิจิตรบรรจงเป็นรูปฝูงนกกับดอกไม้ บูธสองตัวนี้สวยงามมากเมื่อคุณตั้งใจดูจริงๆ

ชายคนนั้นก้าวเข้าไปในบูธแล้วตะแคงข้างเพราะมีพื้นที่เล็กมาก และจะว่าไปแล้วก็เหมือนกับว่าเขากำลังได้รับเชิญให้นั่งในเฟอร์นิเจอร์ห้องนอนชิ้นหนึ่ง เขานั่งลง แฟรงค์ช่วยเขาใส่เฮดโฟนแล้วปิดประตู

“คุณโอเคดีไหมในนั้น”

“งานนี้ไม่ได้เรื่องแน่ๆ” ชายคนนั้นตะโกนตอบ “ผมชอบแต่โซแปง”

แฟรงค์กลับมาที่เครื่องเล่นแผ่นเสียง ดึงแผ่นเสียงออกจากปก แล้วยกเข็มจานเสียงขึ้น *ติก ตัก* เสียงเข็มเดินไปตามร่องแผ่นเสียง เขาเปิดสวิตช์ลำโพงเพื่อให้เสียงเพลงดังไปทั่วร้าน *ติก ตัก...*

แผ่นเสียงมีชีวิตของมันเอง ทั้งหมดที่คุณทำได้คือรอ

ไอโน นีอตมายเบบี่

ติก ตึก...ในบูธมืดและให้ความรู้สึกเงียบสงัดเหมือนกับซ่อนตัวอยู่ในตู้ ความเงียบสงัดเสียงซ่า

ทุกคนตื่นเขาแล้ว พวกเขາบอกว่า *ระวังให้ดี* แต่เขาไม่ยอมฟัง เขาก็ขอร้องเธอแต่งงาน และไม่ยอมเชื่อเลยว่าเขาจะดวงดีขนาดนี้เมื่อเธอตอบตกลง เธอเป็นผู้หญิงแสนสวย ส่วนเขาแสนจะธรรมดา เขาออกไปเอาแชมเปญมาให้เธอหลังอาหารมื้อเช้าวันวิวาร์ห์ แล้วเขาก็พบว่าเธอนอนคว่ำหน้าในห้องอันนี้มึนสวิต ที่แรกเขาดูไม่ออก แต่พอตั้งใจมองให้ดี ๆ เขาก็เห็นกระโปรงที่เหมือนเมอแรงเหนียว ๆ และมีขาใส่ขาโผล่ออกมา สองขาใส่ถุงเท้าสีดำ และอีกสองขาใส่สายรัดถุงน่อง เขาตระหนักได้ทันที นั่นคือภรรยาหมาด ๆ ของเขากับเพื่อนเจ้าบ่าว เขาทิ้งขวดแชมเปญลงบนพื้นพร้อมกับแก้วสองใบ แล้วปิดประตู

เขาไม่อาจสลัดภาพนี้ออกไปจากหัวได้ เขาเปิดเพลงโซแปงกินยาที่ได้จากหมอ แต่ไม่ช่วยให้อะไรเปลี่ยนไป เขาเลิกออกไปข้างนอก เขาร้องให้ทันทีโดยไม่มีเหตุผล เขารู้สึกแย่มากจนต้องโทรไปลาป่วยที่ทำงาน

ติก ตึก...

เสียงเพลงเริ่มขึ้น เป็นเสียงแหลมของกีตาร์ เสียงเป่าทรมเป็ตดังลั่น และเสียงร่าเริงสดใสที่ร้องว่า “สวิต...สวิต...เบ...บี” ตามด้วยเสียง *ติ้ง-ติ้ง-ติ้ง* ของเพอร์คัสชัน

แฟรงค์กำลังคิดอะไร นี่ไม่ใช่เพลงที่เขาต้องการ เขาเอื้อมมือจะถอดเฮดโฟน

“เมื่อเพื่อน ๆ ฉันบอกว่าคุณมีคนใหม่” นักร้องเริ่มครวญเพลง อารีธาคนนี้มีเสียงที่ชัดเจนและหนักแน่น “ฉันไม่เชื่อว่ามันเป็นความจริงเลยสักคำ”

มันเหมือนกับได้พบเจอคนแปลกหน้าในความมืด “คุณไม่มีวันรู้หรอก” และคนแปลกหน้าตอบว่า “เฮ้ แต่มันเป็นแบบนี้สำหรับฉันจริงๆ นะ”

เขาเลิกคิดเรื่องภรรยากับความเศร้าเสียใจของตัวเอง และตั้งใจฟังอารีธาราวกับว่าเธอคือเสียงในหัวของเขา

เธอเล่าเรื่องราวของเธอให้เขาฟัง ซึ่งเป็นอะไรทำนองนี้ ทุกคนบอกว่าผู้ชายของเธอเป็นคนหลอกลวง แม้กระทั่งแม่เธอก็ยังพูดแบบนี้ แต่อารีธาไม่ยอมเชื่อใคร เขาไม่เหมือนกับหนุ่มคนอื่น ๆ พวกที่หลอกให้คุณรัก พวกที่โกหกคุณ เธอเริ่มต้นเพลงด้วยเสียงสงบนิ่งพอสมควร แต่พอมาถึงท่อนคอรัสเธอก็กรีดเสียงร้อง เสียงของเธอเปรียบเสมือนเรือลำเล็ก และเสียงเพลงคือคลื่นยักษ์ของญี่ปุ่น¹ แต่อารีธายังคงล่องเรือขึ้นลงตามเกลียวคลื่นต่อไป เธอยังคงเชื่อใจเขาอย่างดื้อรั้น เสียงเครื่องสาย เสียงพลั่วของกีตาร์ เครื่องเป่า และเครื่องตี ทั้งหมดนี้บอกเธอว่าเธอคิดผิด... (“ไว้วว!” เสียงนักร้องคอรัสกรีดแหลมเหมือนคณะนักร้องคอรัสในละครกรีกโบราณ)... แต่ไม่ เธอยังคงยึดมั่น เสียงของเธอจุดคำพูดไปทางนั้นที่ไปทางนี้ที่มันทะยานขึ้นสูงลิ่ว แล้วก็ดิ่งวบลงต่ำ อารีธารู้ เธอรู้ดีว่ามัน

¹ Japanese wave หรือ The Great Wave off Kanagawa ภาพพิมพ์แกะไม้รูปคลื่นยักษ์ที่มีชื่อเสียงโด่งดังของคัตสึชิกะ ฮุกไซ (Katsushika Hokusai ค.ศ. 1760 - 1849) ศิลปินชาวญี่ปุ่น

ให้ความรู้สึกท้อแท้สิ้นหวังแค่นั้นที่หลงรักคนหลอกหลวง มันว่าเหว
เพียงใด

เขานั่งนิ่งงันและตั้งใจฟัง

คือเวทมนตร์

แฟรงค์ เคาเบนูหรือออกจากซอง เขาสูบลางมองประตุนี้อ หวังว่าเขาคงคิดไม่ผิดกับเพลงนี้ บางเวลาสิ่งที่ผู้คนต้องการคือการได้รู้ว่าพวกเขาไม่ได้โดดเดี่ยว นอกจากเวลานั้นคือการอยู่กับความรู้สึกของตัวเองจนกว่าพวกเขาจะหมดแรง ผู้คนมักยึดติดอยู่กับสิ่งที่คุ้นเคย แม้ว่ามันจะเจ็บปวด

“ปัญหาของแผ่นเสียงก็คือ...” แม่เขาเคยพูด “ลูกต้องคอยดูแลมัน” เวลาที่แฟรงค์นึกภาพเบ็ก แม่ของเขา อยู่ในบ้านสีขาวริมทะเลของพวกเราได้ เธอใส่กิโมโนกับผ้าโพกศีรษะขณะเปิดเพลงของบาค หรือเบโธเฟน หรือเพลงอะไรก็ตามให้เขาฟัง เบ็กเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับแผ่นเสียงและเกร็ดเล็กเกร็ดน้อยเพื่อจูงใจให้เขาฟัง และเธอก็พูดถึงบรรดานักแต่งเพลงรวากับพวกเขาเป็นคนรักของเธอ เธอใส่แว่นกันแดดอันใหญ่แม้ในยามฝนตก และแม้กระทั่งในยามมีดมืดแขนของเธอเต็มไปด้วยกำไลมากมายที่ดังกรังกรังเวลาหัวเราะ เธอไม่สนใจเรื่องของคุณแม่ทั่วไป เช่น หันแซนดรีชแยมเป็นชิ้นสามเหลี่ยม ทำแอสเซอโรลดี ๆ เป็นอาหารค่ำให้เขา หรือหาไซรัปรสเชอร์รี่ให้กินเวลาเขาไอ ถ้าเขาเอาเปลือกหอยหรือสาหร่ายมาให้ดู เธอมักจะโยนกลับลงทะเลตามเดิม และทุกครั้งที่เธอขับรถโรเวอร์เก่า ๆ เข้าเมือง แฟรงค์จะเป็นคนเตือนเธอเสมอเรื่องเบรกมือ (เธอติดนิสัยปล่อยรถไหลไปข้างหน้า ซึ่งเป็นนิสัยที่ไม่ดี) ใช่ การเป็นคุณแม่ทั่วไป

คือคำสาปแช่งสำหรับเป็ก แต่ถ้าเป็นเรื่องของแผ่นเสียง เธอจะระมัดระวังอย่างดีราวกับมันเป็นของศักดิ์สิทธิ์ และเธอเคยร้องเพลงได้เป็นชั่วโมงๆ

เสียงเพลงเริ่มแผ่วลง ประตุนิวยอร์กมีเสียงดัง กร๊าก แล้วเปิดออก ฝูงนกผิงมุกเหล่านั้นสลับปีกแล้วโฉบบิน

ชายที่ชอบแต่โซแปงไม่ได้เดินออกมา แต่ยืนตรงประตู เขาดูซีดเผือดและเหมือนไม่สบายนิดๆ

“ว่าไง” แฟรงก์ถาม “เป็นไงบ้าง”

“ว่าไง” ม้อดกับบาทหลวงแอนโทนีและแซตเทอร์เดย์ คิด กำลังรอฟังอยู่ที่เคาน์เตอร์ด้วย คิดกระโดดบนขาข้างหนึ่งก่อน แล้วก็อีกข้าง บาทหลวงแอนโทนีดันแว่นตาไว้บนศีรษะเหมือนเป็นที่คาดผม ม้อดขมวดคิ้ว

ชายที่ชอบแต่โซแปงเริ่มหัวเราะ “ว้าว วิเศษมาก คุณรู้ได้ยังไงว่าผมต้องการอารีธา คุณทำได้ยังไง แฟรงก์”

“ทำอะไร ผมก็แค่เล่นเพลงดีๆให้คุณฟัง”

“อารีธา แฟรงกลิน มีแผ่นอื่นอีกไหม”

ถึงตาแฟรงก์หัวเราะบ้างแล้ว “มีครับ คุณโชคดี เธอมีเพลงอื่นอีกเยอะ เธอชอบร้องเพลงมาก”

แฟรงก์เล่นแผ่นเสียงหมดทั้งแผ่น เล่นหน้าหนึ่งแล้วก็หน้าสอง ขณะที่ชายคนนั้นฟัง แฟรงก์ก็สูบบุหรี่และโยกตัวเบาๆในพื้นที่แคบๆ หลังเครื่องเล่นแผ่นเสียง แฟรงก์โยกไหล่และส่ายสะโพก แม้กระทั่งม้อดก็ยังเริ่มส่ายไปมาขณะจับตามองเขา ส่วนคิดทำท่าเดินเหมือนลูกไก่กระพือปีก แต่เป็นท่าแบบเดียวกับเวลาที่ถูกรองเท้าคู่ใหม่กัด มันเป็นอัลบั้มที่ดีที่สุดของอารีธา ทุกคนควรมีอัลบั้ม *สปริตอินเดอะดาร์ก* นี้

หลังจากนั้นคิดก็ซิงขา และแฟรงก์นั่งอยู่ที่เครื่องเล่นแผ่นเสียง

พี่ชายคนนั้นเล่าเรื่องภรรยา เขาทำใจแต่จะต้องเนื้อตัวเธอไม่ได้
หลังแต่งงาน แล้วเธอก็ย้ายออกไปอยู่กับเพื่อนเจ้าบ่าวของเขา
เมื่อเดือนก่อน เขาบอกว่าเขาโล่งอกมากที่ได้เล่าเรื่องทั้งหมดนี้
ให้ใครบางคนฟัง แพรงค์พยักหน้าหงิกๆ ระหว่างฟัง และให้ความมั่นใจ
ชายคนนั้นครั้งแล้วครั้งเล่าว่า เขาจะมาร้านนี้เมื่อไรก็ได้ที่ต้องการ
“แค่เคาะประตู ถ้าผมไม่ได้เปิดร้าน ไม่สำคัญว่าจะกี่โมงก็ยาม
ผมอยู่ที่นี้เสมอ คุณไม่จำเป็นต้องอยู่ตามลำพัง”

เป็นเรื่องเล็กๆ น้อยๆ และค่อนข้างชัดเจนอยู่แล้ว แต่ชายคนนั้น
ยืมราวกับว่าแพรงค์มอบหัวใจดวงใหม่เอี่ยมอ่องให้เขา

“คุณเคยเจอเรื่องยุ่งยากแบบนี้ไหม” เขาถาม “คุณเคยมี
ความรักไหม”

แพรงค์หัวเราะ “ผมพอแล้ว ร้านนี้คือทั้งหมดที่ผมต้องการ”

“หนูนี้เขาแทบไม่ออกไปจากร้านเลย” บาทหลวงแอนโทนี
พูดแทรกขึ้น

“ผมขอฟังเพลงของผมอีกรอบได้ไหม”

“ได้สิ คุณฟังอีกรอบได้เลย”

ชายคนนั้นขังตัวเองอยู่ในบูธอีกครั้ง แพรงค์วางเข็มลงบน
แผ่นเสียง “เมื่อเพื่อน ๆ ฉันบอกว่าคุณมีคนใหม่...” สายตาแพรงค์
ล่องลอยไปที่ตู้โชว์หน้าร้าน

ข้างนอกนั้นช่างว่างเปล่าและเงียบสงบเหลือเกิน ไม่มีอะไร
ผ่านมา ไม่มีอะไรผ่านไป มีแค่แสงสีฟ้าจางๆ และความหนาวเย็น
แพรงค์เล่นดนตรีไม่เป็น อ่านโน้ตไม่ออก ไม่เคยมีความรู้ว่าเป็นเรื่อง
เป็นราว แต่เวลาที่เขานั่งลงตรงหน้าลูกค้ายาวและตั้งใจฟังจริงๆ เขาจะ
ได้ยินเสียงเพลง เขาไม่ได้หมายถึงเพลงซิมโฟนีเต็มวง แต่อาจจะเป็น
แค่โน้ตสองสามตัว หรืออย่างมากสุดก็แค่ท่อนหนึ่ง และไม่ได้เกิด

เหตุการณ์แบบนี้ขึ้นตลอดเวลา มันจะเกิดขึ้นเฉพาะเวลาที่เขาปลดปล่อย
ความเป็นแฟรงค์ออกไป และเข้าไปอยู่ในพื้นที่ว่างตรงกลาง เป็นแบบนี้
นับตั้งแต่เขาจำความได้ บาทหลวงแอนโทนี่เรียกว่า “การหยั่งรู้โดย
สัญชาตญาณ” แต่มืดเรียกว่า “เรื่องพิลึก”

ดังนั้นการที่เขาไม่มีใครเป็นพิเศษในชีวิตของเขานั้นสำคัญ
ตรงไหน เขามีความสุขกับการอยู่ตัวคนเดียว แฟรงค์จุดบุหรี่อีกมวน
แล้วเขาก็เห็นเธอ เธอกำลังมองตรงมาที่เขา

ร้านบนถนนยูนิต์สตรีต

ครั้งแรกที่แฟรงค์เห็นร้านของเขา แฟรงค์ระเบิดหัวเราะฮา ๆ ๆ ๆ เป็นเสียงหัวเราะด้วยความยินดีเต็มปอด มันเกิดขึ้นเมื่อสิบสี่ปีก่อน ในปี 1974 อังกฤษกำลังอยู่ในช่วงเศรษฐกิจถดถอยครั้งแรกนับตั้งแต่เกิดสงคราม พวกคนงานเหมืองถ่านหินหยุดงานประท้วง และมีการบังคับใช้มาตรการทำงานสัปดาห์ละสามวัน

แฟรงค์ออกไปทั่วเมืองอยู่หลายชั่วโมงโดยไม่รู้ที่กำลังมุ่งหน้าไปไหน เขาเดินผ่านมหาวิทยาลัย ผ่านตรอกซอกซอยเก่า ๆ ที่โยงกันเป็นเครือข่าย ผ่านทางเดินมากมาย และทางเดินในซอยปูด้วยหินก้อนใหญ่ ล้อมรอบเมืองที่มีร้านขายของกระจุกกระจิกกับคาเฟ่ แฟรงค์เดินไปตามทางเดินยาวของแคสเซลเกตซึ่งเป็นย่านช้อปปิ้งหลักของเมืองนี้ เขาจ้องมองตู้โชว์ใหญ่หน้าร้านค้า และแวะไปเยือนหอนาฬิกา เขาเดินต่อไปและเห็นประตูทางเข้าสวนสาธารณะ เห็นคนต่อคิวที่สำนักงานประกันสังคมเพื่อรอรับเงินที่รัฐบาลจ่ายให้คนว่างงาน เขาลองไปที่สวนสนุก หลังจากนั้นก็ไปท่องแผงขายของในตลาด ต่อมาก็เดินไปตามถนนย่านบ้านพักอาศัยตรงไปทางท่าเรือเก่า เขาหยุดเดินที่ถนนยูนิต์สตรีต เพราะเป็นทางตันซึ่งมีฝับบ้างหนึ่งกับร้านค้าหกร้านบนปากหนึ่งของถนน และมีบ้านยุควิกตอเรียก่อด้วยอิฐสีน้ำตาลตั้งเรียงเป็นแถวบนถนนอีกฟาก เขาไม่อาจเดินไปไหนต่อได้ เว้นแต่จะต้องป็นขึ้นหลังคา

แฟรงค์จึงหยุดเดิน และตั้งใจมองถนนเล็กๆ เก่าโทรมเส้นนี้ เขาเห็นธงชาติอิตาลีตรงหน้าต่างบ้านหลังหนึ่ง ได้กลิ่นเครื่องเทศจากบ้านข้างๆ เห็นผู้หญิงโปกศิระคนหนึ่งกำลังนั่งแกะเปลือกถั่วบนบันไดหน้าบ้าน เห็นเด็กๆ แก้งหนึ่งกำลังเข็นรถเข็น เห็นตัวหนังสือโฆษณาพนันไว้หน้าบ้านอีกหลังว่า **ห้องว่างให้เช่า** แฟรงค์จึงมองร้านค้าที่เรียงรายเป็นแถว มีร้านรับจัดงานศพ ร้านเบเกอรี่ของชาวโปแลนด์ ร้านขายของที่ระลึกทางศาสนา ห้องว่างติดป้าย **ขาย** ไว้ตรงตู้โชว์หน้าร้าน แล้วก็ร้านสัก สุดท้ายก็ร้านดอกไม้ แฟรงค์เห็นชายชราสองคนในร้านรับจัดงานศพกำลังยื่นกระดาษขีซุให้ผู้หญิงคนหนึ่งที่กำลังร้องไห้ เขาเห็นเด็กชายคนหนึ่งเข้าไปที่ขนมเค้กในร้านเบเกอรี่ เห็นชายอีกคนวัยห้าสิบกว่ากำลังช่วยเด็กหญิงคนหนึ่งเลือกพระเยซูที่ทำด้วยพลาสติก เห็นหญิงสาวที่มีลายสักสีสันบนผิวกำลังถูพื้นร้านของเธอแหวนม่านคู่หนึ่งไว้ตรงกระจกหน้าร้าน และมีคำว่า **แทททูอิสตา** บนกระจก เห็นหญิงสูงอายุคนหนึ่งห่ม紗ห่อออกมาจากร้านดอกไม้พร้อมกับดอกไม้เต็มอ้อมแขน และตะโกนบอกขอบคุณขณะปิดประตู แฟรงค์ประทับใจในความเรียบง่ายของกิจวัตรประจำวันเหล่านี้ รวมทั้งความมีประโยชน์ของมัน รวากับว่ากลุ่มคนหลากหลายกลุ่มนี้อยู่ที่นี่มาตลอด พวกเขาเป็นเหมือนพ่อแม่ที่คอยช่วยเหลือผู้อื่นให้ค้นพบสิ่งที่ต้องการ ในสมองของแฟรงค์มองเห็นอนาคตแบบเดียวกับที่เขาเคยเห็นขอบฟ้าไกลโพ้นดูเป็นรูปเป็นร่างขึ้นจากม่านหมอกเหนือทะเลที่บ้านสีขาวของเขา ซึ่งดูพราวเลือนและห่างไกล แต่ก็สวยงามและเต็มไปด้วยความหวัง ตอนนั้นเองที่เขาเริ่มหัวเราะ หลายปีมาแล้วที่แฟรงค์ไม่เคยหัวเราะแบบนี้ เขาตรงไปหานายหน้าขายบ้านทันที

“แน่นอนว่าร้านนั้นต้องการความรักเล็กน้อยครับ” นายหน้าพูดพลางวางแขนดีวิซลงแล้วค้นหากุญแจ “คุณจะต้องใช้จินตนาการ

ของคุณเมื่อเราเข้าไปในนั้นด้วยกัน”

ความรักเล็กน้อยอย่างนั้นหรือ ภายในร้านเหลือแต่ซาก ขยะเต็มไปหมด และกลิ่นชวนคลื่นเหียน เห็นได้ชัดว่าผู้คนใช้ที่นี่เป็นส่วนใครบางคนกระชากพื้นไม้กระดานขึ้นเพื่อจุดไฟเผาด้วยซ้ำ

“ผมชอบที่นี่” แฟรงค์บอก เขาตะโกนกำแพงเพียงเพื่อความมั่นใจว่ากำแพงจะไม่ลื้ม “ผมตกลงจ่ายตามราคาที่คุณเรียก”

“จริงเหรอ คุณไม่อยากจะเสนอราคาเลยเหรอครับ”

“ไม่ มันโอเคสำหรับผม ผมไม่อยากจะต่อ”

ถ้าขอให้แฟรงค์รักบ้านสวย ๆ ที่มีสวนและมีเครื่องอำนวยความสะดวกความสะดวกทันสมัยทุกอย่าง เขาคงจะหันหลังหนี แต่ร้านนี้... ร้านผูกพัน เข้มเน่า และถูกใช้ผิดวัตถุประสงค์แห่งนี้ถูกสเปกเขา แฟรงค์ยอมรับกับนายหน้าขายบ้านว่าเขาไม่เคยมีประสบการณ์ในการดีไอวาย¹ ใดๆ แต่คิดว่าคงไม่ยากเย็นอะไรนักหนาถ้าเขาไปยืมหนังสือจากห้องสมุดมาดูสักเล่ม แฟรงค์ยังยอมรับด้วยว่าเขาไม่รู้จะไว้มากนักเกี่ยวกับการซื้อปิง เพราะเป็กสังของเดลิเวอรี่เท่านั้น แล้วเขาก็เอ่ยชื่อห้างแฮรอลด์ ห้างฟอร์ตแนม และด้อยทเชอ แกรมโมโฟน²

นายหน้าขายบ้าน...ผู้ซึ่งภรรยาของเขาขับรถไปซูเปอร์มาร์เก็ตทุกวันเสาร์...ไม่อยากจะเชื่อในความโชคร้ายของตัวเอง ร้านนี้ว่างมาปีหนึ่งแล้ว และร้านค้าบนทางเดินเส้นนี้ก็จะพังมิพังแหล่ทั้งนั้น อิฐที่ก่อมักจะร่วงเป็นก้อน ๆ ทุกครั้งที่มีการกระแทกประตูปิดแรง ๆ เลยจากตรงนี้เป็นซากปรักหักพังกองใหญ่ที่เกิดจากการถูกระเบิดเล่นงานถนนในปี 1941 ครั้งสุดท้ายที่นายหน้ามองไปทางนั้น เขาเห็น

¹ DIY - Do It Yourself หมายถึง การทำสิ่งต่างๆ ด้วยตัวเอง หรือในที่นี้ก็คืองานประดิษฐ์ประดอย การลงมือซ่อมแซมบ้านด้วยตัวเอง

² Deutsche Grammophon ค่ายเพลงคลาสสิกชื่อดังของเยอรมนี

เด็กเกเรหลายคนเล่นกัน และมีแพะล่ำมไว้ตัวหนึ่งด้วย ถนนสายนั้น
เละเทะมาก สักวันหนึ่งจะต้องมีนักพัฒนาที่มีจิตสำนึกดีสักคนเข้ามา
ลงมือปรับพื้นที่ให้ราบแล้วทำเป็นลานจอดรถ

แต่ดูเหมือนแฟรงค์ไม่สังเกตเห็น เขากลับชวนนายหน้าไป
ดื่มเบียร์ที่ผับอิงแลนด์สกลลอริตรงหัวมุมถนน อะไรบางอย่างในตัว
ชายหนุ่มร่างใหญ่คนนี้มีผมเผ้ายุ่งเหยิง แต่งตัวปอนๆ ท่าเดิน
โยกเยกดูน่าขำราวกับว่าไม่คุ้นกับเท้าของตัวเองและไม่อาจจัดการ
มันได้เหล่านี้ทำให้นายหน้านั่งงง เขาเป็นเหมือนคนไร้เดียงสา
ที่คุณไม่ค่อยได้เห็นบ่อยนัก มือเขานุ่มเหมือนพัฟฟ์ทาแป้ง แสดงว่า
เขาไม่เคยทำงานหนักเลยสักวัน และเขาไม่อาจหยุดพูดเรื่องแผนเสี่ยง

เมื่อนายหน้าถามว่าอะไรพาเขามาถึงชอกนี้ แฟรงค์ตอบว่า
รถแวนของเขาพามาหยุดที่นี่เฉยๆ (ชอก คือคำที่นายหน้าใช้ แต่ไม่มี
อะไรดูเป็นชอกเล็ก ๆ ในมุมนี้ของประเทศอังกฤษเลย ทักษะภาพของ
มุมนี้เป็นภาพที่ไม่สวยงาม อุตสาหกรรมหลักของที่นี่คืออาหารแปรรูป
พูดให้ชัด ๆ ก็คือพวกขนมปังกุรอส เวลาที่ลมพัดพัดทิศทั้งเมืองจะมีแต่
กลิ่นชีสกับหัวหอม)

แต่นายหน้าขายบ้านไม่ใช่คนเดียวที่เพ้อฝัน แฟรงค์เองก็เพ้อฝัน
ได้ยิ่งกว่า จริง ๆ แล้วเขาควรต้องพูดว่ารถแวนของเขาแล่นได้ไม่ถึง
อีกยี่สิบไมล์แน่ และเขาอาจจะเสริมได้อีกด้วยว่านับตั้งแต่เป็กตาย
ชีวิตเขาคือศูนย์ เขาไม่มีแม้กระทั่งบ้านสี่ขาวริมทะเลด้วยซ้ำ เมื่อ
ไม่นานมานี้เขาเริ่มออกเดินทาง ไม่มีที่ซุกหัวนอนเป็นหลักแหล่ง
ได้แต่รอให้ทางออกของปัญหากระโดดมาตรงหน้าเอง และเวลานี้
ทางออกมาหาเขาแล้ว ถ้าเขามีร้านค้าเล็กๆ บนถนนทางตันให้เขา
ต้องดูแลโดยไม่มีเรื่องของความรักอันซับซ้อนหรือการผูกมัดใด ๆ ...
ถ้าเขาทุ่มเทให้การรับใช้ผู้คนธรรมดาทั่วไปได้โดยไม่รับอะไรตอบแทน...

แฟรงค์คิดว่าเขาน่าจะอยู่ได้ เขาขายรถแวนได้เงินเล็กน้อย และเซ็นสัญญาในปายวันนั้นเลยโดยไม่คิดจะรอเพื่อสำรวจทุกอย่างก่อนด้วยซ้ำ

“คุณจะเปิดร้านขายแผ่นเสียงจั้นเหรว” ม้อดถามในครั้งแรกที่พวกเขาพบกัน ม้อดเป็นหญิงสาวร่างเตี้ยล่ำ ไว้ผมทรงโมฮอว์กที่ย้อมสีต่าง ๆ กันตามอารมณ์ ซึ่งปกติแล้วมักย้อมสีเข้มมาก ๆ ที่ดูไม่ใช่สีธรรมชาติ ผิวเธอเต็มไปด้วยลายสักรูปหัวใจกับดอกไม้ที่พันกันเหมือนใยแมงมุม

แฟรงค์ยกหน้าขึ้นจากขอบถนนที่เขา นั่งตากแดดอยู่ แล้วขลุ่สมุดจดบันทึกกับดินสอขึ้น เขากำลังวาดรูปหน้ายิ้ม

“ใช่” แฟรงค์ตอบ “ผมจะช่วยผู้คนค้นหาเสียงเพลง”

“แล้ววูลเวิร์ทส์ล่ะ”

“วูลเวิร์ทส์ทำไม”

“มีวูลเวิร์ทส์สาขาหนึ่งที่ย่านแคลเซิลเกต เดินจากตรงนี้ไปแค่สิบนาทีก็ถึงแล้ว”

“อ้อ” แฟรงค์พูด “ผมอยากรู้ว่าผมจะหาแผ่นซิงเกิลติดชาร์ตได้ที่ไหน” เขาก็มองมองสมุดจดบันทึก

“หมายความว่า คุณไม่มีสต็อกเลยจั้นเหรว”

“สต็อกอะไร”

ม้อดกลอกตา “เทปคาสเส็ตอะไรพวกนั้นไง”

“ผมมีแผ่นเสียงเก่า ๆ ทั้งหมดของผมอยู่ในรถ แต่ผมจะไม่ขายเทปหรือคาสเซ็ตอะไร ความงาม ผมจะขายแต่แผ่นเสียง”

“แล้วคนที่อยากซื้อเทปล่ะ”

แฟรงค์ยิ้ม แล้วก็ต้องงุนงงเมื่อเห็นม้อดหน้าแดงก่ำราวกับเพิ่งถูกเครื่องฟ่นไฟใส่หน้า “พวกเขา ก็ไปวูลเวิร์ทส์สิ”

“หญิงแก่ที่เคยเป็นเจ้าของร้านของคุณขายเครื่องเย็บปักถักร้อย

“ไม่มีใครเข้าร้านเธอเลย เธอก็เลยเสียสติ และลงเอยในบ้านพักคนชรา”

แฟรงค์จัดไว้ในใจว่าอย่าพึ่งพาม้อดถ้าเขาต้องการกำลังใจ

แฟรงค์เริ่มลงมือซ่อมร้านทันที เช้าวันหนึ่งเขาลากเครื่องซักผ้าแบบเตอรีรยอนต์ เครื่องตัดหญ้า และเตียงเหล็กออกจากร้าน เขาถอนต้นไก่ออกทิ้งราก กวาดพื้น จัดกรอบหน้าต่างให้เปิดหน้าต่างได้ เมื่อภายในร้านว่างเปล่าก็ดูมีศักยภาพเต็มเปี่ยมขึ้นมาทันที ช่างในนี้ดูเหมือนใหญ่กว่าที่คุณเห็นจากภายนอกถ้าคุณแค่เดินผ่านไป เขาจะตั้งเคาน์เตอร์ไว้ข้างประตู เครื่องเล่นแผ่นเสียงไว้หลังร้าน ยังมีพื้นที่สำหรับตั้งบูธฟังเพลงสองบูธด้วยซ้ำ เขาซื้อเครื่องไม้เครื่องมือแล้วลงมือทำงาน

แฟรงค์อาจจะดูเป็นคนโดดเดี่ยว แต่เรื่องนี้ไม่ได้ทำให้เขาดูผิดปกติอะไรบนถนนยูนิต์สตรีต ที่ซึ่งหลายคนก็เคยโดดเดี่ยวสักครั้งหนึ่ง แทบไม่มีวันไหนที่ไม่มีใครบางคนยื่นหน้าเข้าประตู...อันที่จริงต้องบอกว่าผ่าน ประตู เพราะยังไม่มีกระจก...เพื่อช่วยงาน แล้วแฟรงค์จะหาแผ่นเสียงให้พวกเขาเป็นการตอบแทน เวลานี้เจ้าของร้านค้าที่แฟรงค์เคยสังเกตอย่างระมัดระวังต่างก็ยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือเขา แฟรงค์ได้เรียนรู้มากขึ้นเกี่ยวกับอดีตนักบวชที่เกษียณก่อนกำหนดด้วยเหตุผลส่วนตัว และเป็นคนที่ชอบเทนนิสกับคอรันเฟลกส์ลงแชมพร้อมๆ กัน เขาเรียนรู้มากขึ้นเกี่ยวกับพี่น้องฝาแฝดสูงวัยที่ตระกูลของพวกเขาทำธุรกิจจัดงานศพมาสู่รุ่นแล้ว และบางครั้งสองคนนี้ก็จับมือกันเหมือนเด็กๆ เขาได้ยินเรื่องราวของคนอบขนมชาวโปแลนด์ และเขาเริ่มตระหนักได้ว่าเวลาที่สาวช่างสักคนนั้นทำหน้าที่จริง ๆ แล้วอาจเป็นรอยยิ้ม

พื้นไม้กระดานปูพั้งในร้านถูกเปลี่ยนใหม่ กำแพงฉาบปูนใหม่ ซ่อมท่อใหม่ ซ่อมกระเบื้องหลังคาให้แน่นหนา และซ่อมหน้าต่างด้วย เขาซ่อมบันไดขึ้นสู่แฟลตให้ปลอดภัยมากขึ้น และเปลี่ยนท่อประปาใหม่

ทั้งหมด เมื่อไม่มีเงินสดเหลือ แพรงค์ก็ขอกู้เงินจากธนาคาร

“คุณไม่มีทางกู้ได้หรอก” ม้อดพูด

ปรากฏว่าภรรยาของผู้จัดการธนาคารมีลูกอ่อน หญิงที่น่าสงสารคนนั้นไม่ได้นอนมาหลายสัปดาห์แล้ว ผู้จัดการธนาคารสารภาพกับแพรงค์ว่าเขาไม่รู้จักจริงๆว่าจะช่วยภรรยาได้อย่างไร เขาลองทำทุกอย่างแล้ว แพรงค์นั่งโน้มตัวไปข้างหน้าบนเก้าอี้ตัวเล็กๆ ซึ่งจริง ๆ แล้วค่อนข้างไปทางจิ๋วมากกว่า กุมคางด้วยสองมือและตั้งใจฟัง แพรงค์ลืมเรื่องกู้เงินไปเลย และเพียงแค่ฟัง ผู้จัดการธนาคารเพิ่งอ่านเอกสารของแพรงค์ในตอนท้ายของการสัมภาษณ์ แล้วบอกว่าเนื่องจากแพรงค์ไม่เคยมีประสบการณ์ในธุรกิจค้าปลีก ทางธนาคารไม่มีวันอนุมัติแน่นอน “คุณดูเป็นคนดี” ผู้จัดการพูด “แต่สภาวะเงินเฟ้อที่สูงมากในตอนี้ เราไม่อาจเสี่ยงได้” รวมทั้งสภาวะเศรษฐกิจตกต่ำด้วย ทุกคนกำลังกลัวเรื่องสงครามเย็น พวกเขากลัวว่าเข้าวันหนึ่งอาจจะมีตึกรามบ้านช่องของโซเวียตจอดอยู่หน้าสหกรณ์

วันรุ่งขึ้นแพรงค์กลับไปธนาคารอีกครั้งพร้อมกับแผ่นเสียงสองแผ่น เพลง *วอลตซ์ฟอร์เดบี*³ โดยบิล อีแวนส์ และเพลงสวดสั้นๆ ของฮิลเดการ์ด ฟอน บิงเงน⁴ พร้อมกับจดหมายที่ระบุว่าภรรยาของผู้จัดการควรฟังเพลงลำดับที่เท่าไร เขายังใส่เพลงกล่อมเด็กเข้าไปด้วย (“ภรรยาคุณไม่จำเป็นต้องฟังเพลงนี้ครับ” เขาเขียนหวัดๆ “เพลงนี้เพื่อลูกน้อยของคุณ”) เพลงกล่อมเด็กเพลงนี้ไม่ใช่เพลงที่ทุกคนจะเลือก และก็ไม่ใช่เพลงคลาสสิกอะไร เพลงนั้นคือเพลง *ไวลด์ริง*⁵ ของวงเดอะทรีอ็อกเก็ส

³ *Waltz For Debby* เพลงโดยบิล อีแวนส์ (Bill Evans ค.ศ. 1929-1980)

⁴ Hildegard von Bingen (ค.ศ. 1098-1179) หัวหน้าแม่ชีนิกายเบนดิกตินแห่งเยอรมัน

⁵ *Wild Thing* เพลงโดยวงเดอะทรีอ็อกเก็ส

แต่เพลงเหล่านี้ได้ผล ผู้จัดการมีจดหมายถึงแฟรงค์ (พิมพ์อย่างสวยงาม) ภรรยาเขาถอนหลักได้แล้ว และทันทีที่ลูกน้อยของเขาได้ยินเสียงเพลงกล่อมของแฟรงค์ เด็กน้อยก็เคลิ้มเหมือนตกอยู่ในภวังค์ด้วยเหมือนกัน รวากับว่าเป็นครั้งแรกที่ใครบางคนเห็นตัวสัตว์ร้ายในตัวลูกของเขาและหาที่ที่ปลอดภัยให้มันอยู่ ผู้จัดการธนาคารยังเสริมด้วยว่าทางธนาคารยินดีให้เขากู้เต็มวงเงิน เขาได้แนบเอกสารที่จำเป็นมาด้วย และเขาถือวิสาสะกรอกแบบฟอร์มแทนแฟรงค์ ผู้จัดการลงท้ายจดหมายว่า ด้วยความปรารถนาดีต่ออนาคต และลงชื่อเฮนรี นับจากวันนั้นเป็นต้นมาทั้งสองก็กลายเป็นเพื่อนที่ดีต่อกัน

แฟรงค์ต่อชั้นไม้ธรรมชาติฯ ขึ้นมาหลายชั้น เขาซื้อเครื่องเล่นแผ่นเสียงที่พอใช้กับลำโพงของเจบีแอลหนึ่งคู่ได้ ในช่วงต้นๆ ร้านของแฟรงค์เต็มไปด้วยอัลบั้มเพลงและแผ่นซิงเกิลของเขาเอง เพราะเขารักและรู้ทุกอย่างเกี่ยวกับพวกมัน เขาจัดเรียงแผ่นเสียงทุกแผ่นอย่างระมัดระวังใส่กล่อง ไม่ได้เรียงตามประเภทหรือตามตัวอักษร แต่เรียงด้วยสัญชาตญาณมากกว่า เช่น เขาเรียงเพลงบรรเลง *Brandenburg Concertos* ของบาคไว้ข้างๆ อัลบั้ม *พิตซาวนด์ส* ของวงบีชบอยกับอัลบั้ม *บิทเชสบูว์* ของไมล์ส เดวิส (“เพลงเหมือนกัน แต่คนละยุค” เขาบอก) สำหรับแฟรงค์แล้วเพลงเปรียบเสมือนสวน เพลงหวานเมล็ดไปกว้างไกล คนเราจะพลาดสิ่งสวยงามมากมายถ้าเรายึดติดอยู่แต่กับสิ่งที่เรารู้

เป็นเวลาสองปีที่ไม่มีตัวแทนของค่ายเพลงแวะมาเยี่ยมเยียนหนึ่งในนั้นบอกว่าที่นี่ดูเหมือนเพิงมากกว่าร้านค้า ที่ย่านช้อปปิ้งแคสเซลเกตมีร้านวูล์ฟเวิร์ทส์ซึ่งเป็นร้านใหญ่ และมีร้านเปิดใหม่

⁶ *Brandenburg Concertos* เพลงโดยโยฮันน์ เซบาสเตียน บาค (Johann Sebastian Bach ค.ศ. 1685 - 1750)

ห่างไปไม่ถึงสิบไมล์ชื่อร้านอวาร์ไพร์สเรคคอร์ดส์ และเมื่ออัลบั้มเพลงชุด *เนเวอร์มายด์เดอะบอลลอคส์* ออกวางขายในปี '77 แฟรงค์เป็นเจ้าของร้านแผ่นเสียงเพียงร้านเดียวภายในรัศมีสิบไมล์ที่ยอมรับอัลบั้มชุดนี้มาขาย และเขาขายหมดภายในสองวัน แฟรงค์ต้องขอยืมรถคอร์ดินาของม๊อดแล้วขับไปลอนดอนเพื่อซื้อแผ่นเสียงมาสต็อกใหม่ เขาเติมเต็มร้านของเขาด้วยเพลงของค่ายเพลงอิสระค่ายเล็กๆ ที่เขาไม่เคยได้ยินมาก่อนจนกระทั่งเวลานี้ เช่น เซอร์รีเรคคอร์ดส์, กู๊ดไวเบรชันส์, ออบเจกต์มิวสิก, แพ็กตอรี, โฟสเตอร์การ์ด, รัฟเทรด, เบ็กการัสแบงเควด, โฟร์เอดี ในต้นยุคแปดศูนย์ มีตัวแทนค่ายเพลงแวะมาทุกวัน พวกเขาแจกลี้อยัดโปรโมต โปสเตอร์ ตั๋ว และแม้กระทั่งแจกแผ่นตัวอย่างฟรี...ซื้อแผ่นเสียงสิบแผ่นในราคาหนึ่งแผ่นถึงแม้ว่าแฟรงค์จะปฏิเสธไม่ยอมสต็อก เทปคาสเส็ตก็ตาม แต่เวลานี้ร้านแผ่นเสียงของแฟรงค์ก็มีซื้อเสียงแล้ว และถนนยูนิต์สตริตต์ด้วยทุกวันเสาร์แฟรงค์จะยุ่งมากจนเขาต้องประกาศรับสมัครผู้ช่วย แต่คิดเป็นผู้สมัครเพียงคนเดียวเท่านั้นที่ส่งประวัติแบบบ้าน ๆ ที่ระบุชื่อชมรมทุกชมรมที่เขาเป็นสมาชิก เช่น ชมรมลูกเสือและลูกเสือสำรอง (ทั้งบกและทะเล) รวมทั้งหน่วยกู้ภัยเซนต์จอห์นแอมบิวแลนซ์ สมาคมตราไปรษณียากรแห่งชาติ และชมรมแฟนคลับของไดอานา รอส เห็นได้ชัดว่าเขาอยากจะหนีจากเรื่องเดิม ๆ อย่างยิ่งยวด

เมื่อซีดีกลายเป็นสินค้ายอดนิยม ลูกค้ากับตัวแทนค่ายเพลงที่มีอยู่ไม่กี่คนก็เลิกแวะมาที่ร้านของแฟรงค์ พวกเขาบอกว่าแฟรงค์เชยหัวดี แต่คนอื่น ๆ บอกว่าเขาเจ๋ง เวลาที่คนคนหนึ่งมีศรัทธาแรงกล้าพอที่จะยืนหยัดเพื่ออะไรบ้า ๆ บางอย่างนั้นทำให้ปัญหาอื่น ๆ ในชีวิตของผู้คนทั่วไปดูเป็นเรื่องง่าย แต่ก็อย่างที่แฟรงค์ชอบพูดอยู่บ่อย ๆ นั้นล่ะว่า ลูกค้าไปที่วูล์เวิร์ทส์หรือร้านอวาร์ไพร์สได้ถ้าพวกเขาอยากได้